

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 1/23
12.1.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Јелене Стевановић, председника већа, Иване Марковић Радојевић и Светлане Павић, чланова већа, у парничном поступку малолетног тужиоца АА, чији је законски заступник, мајка ББ, обоје из ..., ... улица број ..., а кога заступа пуномоћник Гордан Медаковић, адвокат из Вршца, Улица Стевана Немање 11, локал 2, против туженог ВВ из ..., Улица ... број ..., кога заступа пуномоћник Зекић Радивоје, адвокат из Вршца, Улица Анђе Ранковић 2, ради измене одлуке о висини доприноса за издржавање, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Основног суда у Вршцу П2 бр.226/22 од 03.10.2022. године, у седници већа одржаној дана 12.01.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Вршцу П2 бр.226/22 од 03.10.2022. године.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени да као отац на име свог доприноса за издржавање тужиоца малодобног АА плаћа месечно 15.000,00 динара и то на руке законског заступника малодобног тужиоца, његове мајке ББ из ..., најкасније до 05. у месецу за текући месец почев од 05.08.2022. године, док за то постоје законски услови, а на који начин се мења пресуда Основног суда у Вршцу П2 55/18 од 15.05.2018. године у ставу четири, која се односи на одлуку о дечијем издржавању. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да малодобном тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 30.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до коначне исплате.

Против наведене пресуде благовремено је жалбу изјавио тужени, побијајући је из свих разлога предвиђених одредбом чл.373 став 1 Закона о парничном поступку.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС" бр.72/11, 49/13, 74/13 и 55/14, 87/18 и 18/20) у вези са одредбом члана 202 Породичног закона, Апелациони суд у Београду је оценио

да жалба туженог није основана.

Побијана пресуда није захваћена битним повредама одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, због којих би се ожалбена пресуда морала укинути. Супротно жалбеним наводима, првостепена пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из чл.374 став 2 тачка 12 ЗПП-а, јер њена изрека не противречи јасним и довољним разлозима датим у образложењу, како у односу на чињеничне закључке, тако и на примењене прописе, због чега се законитост и правилност побијане одлуке са сигурношћу може испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, малолетни тужилац старости 7 година ученик је првог разреда основне школе и као дете има уобичајене потребе као сва деца његовог узраста за исхраном, одећом, обућом, културним и забавним садржајима, школским прибором, књигама, комуналијама, грејањем, интернетом и ТВ програмом, а његове потребе су се, сходно узрасту и повећале у односу на време доношења пресуде, у односу на коју се тражи измена одлуке о висини доприноса за издржавање садржане у ставу четвртог пресуде Основног суда у Вршцу из 2018. године, када је малолетни тужилац био поверен мајци ББ на самостално вршење родитељског права те којом пресудом је уређено и одржавање личних односа између оца и малолетног детета и обавезан тужени ВВ да на име издржавања малолетног АА плаћа месечно 1.000,00 динара на руке мајци детета најкасније до 05. у месецу за текући месец почев од 05.03.2018. године, као дана подношења тужбе док за тим постоји законска обавеза или док се одлуком суда ова обавеза не измени. У време доношења раније пресуде, малолетни тужилац био је стар две ипо године и живео са мајком и њеним братом, тада старим 15 година у Вршцу, у кући у власништву мајчиног деде. Били су издржавани од социјалне помоћи која је месечно износила 10.000,00 динара и помоћи које су им слали мајчини родитељи у износу од 50.000,00 динара месечно. Мајка малолетног тужиоца била је незапослена и без имовине. У то време тужени је живео код оца у Улици ... број ..., радио је послове у грађевинарству у Румунији и Србији и остваривао зараду између 45.000,00 и 50.000,00 динара, а није био пријављен као незапослено лице код Националне службе за запошљавање у време доношења раније пресуде али ни у време доношења побијане пресуде. Мајка малолетног тужиоца је и даље незапослена и без имовине и даље живи у заједничком домаћинству у дединој кући са малолетним тужиоцем, финансирају је родитељи, који и даље раде у иностранству, а брат сада старости 19 година, који са њима живи, је незапослен. Такође, првостепени суд је ценио и да тужиља не може да оствари право на социјалну помоћ, нити за дечији додатак, пошто је 2021. године основала фирму "...", али да је због дугова престала да функционоше, а што је спречава и да се пријави на Националну службу за запошљавање као незапослена. Тужени је власник куће у Улици ... број ... у ... која представља двособни стан. Малолетни тужилац према утврђењу првостепеног суда има потребе на месечном нивоу - за обућу 1.000,00 динара, за одећу 2.000,00 динара, на исхрану 7.000,00 динара, за струју – грејање 3.000,00 динара, за комуналије 600,00 динара, за кабловску и интернет 600,00 динара, за школску ужину 2.000,00 динара месечно што укупно износи 16.200,00 динара и што са потребама за школским

прибором, културним и забавним садржајима и рекреацијом, по процени првостепеног суда износи 24.000,00 динара месечно. У погледу могућности туженог као дужника издржавања, првостепени суд је утврдио да је тужени 2019. године радио у Београду на грађевини, да је тренутно незапослен и да не тражи посао, да је до сада одлазио два пута месечно у Немачку и да је сада “средио радну визу и пријаву у Немачкој где ће тражити посао”, да је у току 2019. године остваривао зараду у висини минималне зараде од 35.000,00 динара месечно, за које време је живео код бабе и деде по мајци у Јакову, да тренутно повремено ради послове на грађевини, да зна да кречи, глетује, поставља ламинат и да ради као тесар, а које послове иначе и ради, да је здрав и способан за рад и да му у издржавању помажу мајка и маћеха.

Имајући у виду наведено, првостепени суд је закључио да су се околности, на основу којих је претходном одлуком суда одређена обавеза издржавања туженог као оца према малолетном тужиоцу у износу од 1.000,00 динара, промениле и то тако што су се све потребе малолетног тужиоца повећале. Ово, с обзиром да је у време доношења раније одлуке мал.тужилац био старости три године, да је сада старости седам година и да је кренуо у школу, а да је висина претходно одређене обавезе издржавања занемарљива те да покрива половину месечних трошкова за школску ужину детета због чега су испуњени услови да се иста измени. Приликом одређивања висине обавезе, издржавања првостепени суд је пошао од потреба малолетног тужиоца, проценивши их на износ од укупно 24.000,00 динара, при томе је узео у обзир и минималну суму издржавања за месец септембар 2022. године која износи 39.101,00 динар, као и узраст малолетног тужиоца, те могућности и потребе туженог као даваоца издржавања, који је незапослен, али здрав и способан за рад, по струци аутоелектричар, али научен да обавља занате кречења, постављања ламината, глетовања и тесарског заната, а којим пословима се иначе бави када тражи посао, те је, на основу наведеног, проценио да је тужени у могућности да доприноси издржавању малолетног тужиоца у висини од 15.000,00 динара месечно, што представља више од половине укупних месечних потреба детета, али мање од половине минималне суме издржавања која за септембар месец износи 39.101,00 динар. При томе, првостепени суд је ценио и да је и мајка здрава и способна за рад, да је незапослена и без имовине, али и њен допринос у непосредној бризи о детету, као и да су родитељи дужни да уложе повећани напор у остваривању зараде како би обезбедили основне потребе детета које су дужни да издржавају.

По оцени Апелационог суда, на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је правилно извео закључак да су се у конкретном случају стекли услови за измену одлуке о издржавању детета, у складу са одредбом чл.164 Породичног закона. Жалбом туженог утврђено чињенично стање није са успехом доведено у сумњу, а у жалби нису истицане нове чињенице, нити предложени нови докази, у смислу одредбе члана 372 став 1 ЗПП-а.

Одредбом члана 164 Породичног закона ("Службени гласник РС" број 18/2005, 72/2011—други закон и 6/2015) прописано је да се висина издржавања може смањити или повећати ако се промене околности на основу којих је донета претходна одлука.

Чланом 160. став 1. Породичног закона прописано је да се издржавање одређује према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања, а ставом 2. да потребе повериоца издржавања зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода, те других околности од значаја за одређивање издржавања. Ставом 3. наведене одредбе, прописано је да могућности дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицање зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавезе да издржава друга лица, те других околности од значаја за одређивање издржавања. Ставом 4. наведене одредбе, прописано је да минимална сума издржавања представља суму коју као накнаду за храненике, односно за лица на породичном смештају периодично утврђује министарство надлежно за породичну заштиту, у складу са законом.

Неосновано се наводима жалбе туженог оспорава потпуност и правилност чињеничног закључка на коме је заснована побијана одлука о начину и висини издржавања. Наиме, за правилност ове одлуке било је пре свега неопходно утврдити потребе повериоца издржавања малолетног тужиоца, сагласно критеријумима прописаним одредбом чл. 160 став 3 ПЗ, а које су се у међувремену промениле у односу на исте околности на којима је заснована одлука суда из 2018. године, која је измењена побијаном одлуком. У складу са тим, а како је издржавање деце основна обавеза оба родитеља, изричито прописана одредбом члана 73 ПЗ, а произлази из садржине родитељског права (члан 68 став 2 ПЗ) и уско је повезана са њиховим правом и дужношћу да децу чувају, подижу, васпитавају и образују, суд је утврдио и могућности дужника издржавања малолетног тужиоца, сходно одредби чл. 160 став 3 ПЗ.

Супротно схватању туженог изнетом у жалби, овај суд је становишта да су доказима изведеним у првостепеном поступку потребе тужиоца и могућности родитеља правилно утврђене, а потом у побијаној одлуци исцрпно образложене, те је и другостепени суд уверења да оваква утврђена висина износа за издржавање, а с обзиром на узраст и друштвене потребе малолетног тужиоца, подмирује његове потребе. Осим тога, правилан је закључак првостепеног суда да су имовинске прилике туженог такве да треба да доприноси издржавању детета – тужиоца у већем износу од мајке, законске заступнице, која ће у преосталом делу подмиривати ову обавезу, и то, како у новцу, тако и свакодневном негом и старањем о малолетном детету. Утолико, нису основани наводи жалбе туженог да је чињенично стање, у погледу утврђених потреба тужиоца и могућности туженог, те износа којим је обавезан да доприноси издржавању, остало непотпуно утврђено.

Наиме, наводима жалбе туженог у том делу претежно се даје сопствено виђење утврђених чињеница, без суштинског довођења у сумњу закључка на коме је побијана одлука заснована. Ово тим пре, што у делу у коме спори сопствене могућности да намири потребу тужиоца за издржавањем, тужени у жалби не износи нове чињенице, нити предлаже нове доказе, а што је био у могућности да учини уз испуњење осталих

услова прописаних одредбом чл. 372 став 1 ЗПП-а. Следом наведеног, а супротно схватању туженог као подносиоца жалбе, начин и висина издржавања правилно су утврђени применом одредбе чл. 160-163, све у складу са одредбом чл. 162 став 3 ПЗ. С тим у вези, нису основани наводи жалбе туженог да је начин на који је првостепени суд утврдио висину обавезе доприноса за издржавање на терет туженог такав да ће угрозити егзистенцију туженог и да представља очигледну неправду за њега тиме што треба да доприноси издржавању детета, износом од 15.000,00 динара месечно, а ово стога што је првостепени суд правилно ценио и способност и обавезу туженог да додатним ангажовањем, имајући у виду да је здрав и да је оспособљен за занатске радове у грађевинарству, да се додатно ангажује и оствари зараду и испуни обавезу издржавања заједничког малолетног детета у наведеном износу.

Неосновано тужени у жалби истиче да првостепени суд није приликом заузимања чињеничног закључка правилно ценио могућности мајке малолетног тужиоца да доприноси издржавању, јер је, по оцени овог суда, првостепени суд дао адекватну процену трошкова живота у тренутку када је мајка малолетног тужиоца незапослена, не пренебрегавајући чињеницу да је и она здрава и радно способна, те правилно ценећи и чињеницу да ће бити додатно радно ангажована код старања и подизања малолетног детета које јој је поверено на самостално вршење родитељског права.

Приликом одлучивања о основаности жалбе, другостепени суд је ценио и остале наводе које је тужени истицао у жалби, али их није посебно образлагао, сагласно одредби чл. 396 став 1 ЗПП, јер не могу довести до другачије, за туженог повољније одлуке у овом поступку.

Имајући у виду наведено, на основу одредбе члана 390 и 401 тачка 2 Закона о парничном поступку у вези са одредбом чл. 202 ПЗ, жалба туженог је одбијена као неоснована, а ожалбена пресуда потврђена, како у погледу одлуке о главној ствари, тако и у погледу одлуке о трошковима поступка, која је донета правилном применом одредбе чл. 153 и 154 ЗПП-а, те Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, па је одлучено као у изреци.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић